

Arrest

**nr. 66 058 van 1 september 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 18 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat E. VINOIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam België binnen op 16 november 2009 en diende de volgende dag voor een eerste maal een asielaanvraag in.

1.2. Op 2 maart 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

1.3. Op 8 oktober 2010 diende verzoekster, die verklaart België sinds het indienen van haar eerste asielaanvraag niet meer te hebben verlaten, een tweede asielaanvraag in.

1.4. Op 25 mei 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan dezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, bent afkomstig van Goitchu, Urus Martan, Tsjetsjenië. Uw man verklaarde dat hij omwille van de problemen van zijn broer A.(...) naar België bent gekomen. In 2007 is uw echtgenoot tweemaal onderweg naar huis aangehouden door de politie. Hij reed met de wagen van zijn broer en de politie dacht dat hij zijn broer was. Uw echtgenoot werd aangehouden en ondervraagd over zijn broer. Uw man werd telkens gedurende enkele uren vastgehouden en weer vrijgelaten. In oktober 2009, op 20 of 21 oktober werd uw man 's nachts rond één uur thuis opnieuw opgepakt door militairen. Na zijn vrijlating vertelde uw man dat hij opnieuw was ondervraagd over zijn broer. Uw man werd dezelfde dag rond vijf, zes uur 's morgens terug vrijgelaten in Grozny. De broer van zijn moeder bracht hem terug naar huis. Jullie besloten jullie land van herkomst te verlaten maar jullie moest wachten op het reispaspoort van uw man dat hij nog niet had ontvangen. Op 9 november 2009 verlieten jullie samen met de kinderen Tsjetsjenië en reisden jullie via Polen waar jullie asiel aanvroegen, door naar België. Jullie kwamen in België toe op 16 november 2009 waar jullie de volgende dag voor de eerste keer asiel aanvroegen bij de Belgische autoriteiten. Jullie ontvingen een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien Polen verantwoordelijk was voor de behandeling van jullie asielaanvraag. Op 8 oktober 2010 vroegen jullie voor een tweede maal asiel aan bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van jullie asielaanvraag legden jullie volgende documenten voor: uw binnenlands Russisch paspoort en dat van uw echtgenoot, het rijbewijs van uw man, jullie huwelijksakte, de geboorteaktes van de kinderen, en een Pools inschrijvingsbewijs en attest betreffende een asielaanvraag in Polen op naam van uw man.

B. Motivering

Ik stel vast dat uw asielaanvraag volledig steunt op dezelfde motieven die ter zake door uw echtgenoot M.(...) B.(...) (OV. 6.529.123) werden aangehaald. (CGVS vrouw p. 6) In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bijgevolg kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing inzake de asielaanvraag van uw man luidt als volgt: De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk. Er moet worden vastgesteld dat u niet aantoonbaar dat u uw land van herkomst verliet omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaarde de Russische Federatie verlaten te hebben omwille van arrestaties in 2007 en in 2009. U gaf aan tweemaal in 2007 en éénmaal in 2009 te zijn meegenomen door politie en militairen. Tevens verwees u naar uw hulp aan rebellen op 10 oktober 2009 en naar de inval van de politie van Urus Martan de volgende dag (CGVS man p. 7, 9, 13). Er moet worden opgemerkt dat u uw asielrelaas om onderstaande redenen niet aannemelijk heeft weten te maken. Vooreerst moet worden vastgesteld dat u verklaarde omwille van de problemen van uw broer A.(...) naar België te zijn gekomen (CGVS man p.3). In het kader van de asielaanvraag van uw broer A.(...) werd door mij op 30 maart 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omwille van algemene, weinig concrete en tegenstrijdige verklaringen. De beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van uw broer A.(...) luidt als volgt: " De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen,

als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk. Er dient opgemerkt te worden dat u niet aantoonde dat u uw land van herkomst verliet omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming omwille van tegenstrijdigheden en vaagheden. Eerst en vooral moet vastgesteld worden dat u er niet in slaagt om uw actuele vrees aannemelijk te maken. U verklaarde dat u nadat uw gevangenisstraf eindigde in mei 2005 u reeds naar België wou komen maar dat het u niet lukte, omdat u toen geen paspoort had. U wou vertrekken omdat het leven daar onmogelijk was. U gaf aan dat men u na uw gevangenisstraf niet met rust liet en dat men u opnieuw had meegenomen. U kan niet aangeven waarvan men u beschuldigde, enkel dat u het niet meer fysiek aankom en u verwees naar uw gevangenis straf (CGVS man p. 10). U vermeldde dat ze u vroegen of u Binladen of B.(...) kende, maar dat u niet begreep waarom ze u dat vroegen. Uw echtgenote verklaarde dat zij haar reispas had aangevraagd ongeveer twee jaar geleden in 2007 omdat ze weg wou uit Tsjetsjenië. Ze verklaarde dat jullie niet met rust werden gelaten, dat jullie weg wilden, maar dat jullie niet direct de stap durfden stellen (CGVS vrouw p.5). Gezien deze algemene en weinig concrete verklaringen slaagt u er niet in uw acute vrees aannemelijk te maken. U verwees naar de arrestatie van 29 oktober 2008 als directe aanleiding van uw vlucht. Vastgesteld moet worden dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over de arrestatie van 29 oktober 2008 tijdens de verschillende gehoren. In de vragenlijst van het Commissariaat-generaal afgenomen op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat men op 29 oktober 2008 eisten dat u als getuige bij de rechtbank bij een moordzaak zou optreden. U verklaarde dat u daarmee akkoord ging en dat u daarover papieren ondertekenden om vrij te kunnen komen (vragenlijst p. 2 vraag 3.5). Op het gehoor bij het Commissariaat-generaal daarentegen verklaarde u expliciet dat u dat niet had verteld, dat u nooit had verteld dat u als getuigen moest optreden voor een moordzaak (CGVS man p.13). U verklaarde dat men op 29 oktober 2008 van u eisten dat u een jongeman in uw buurt in het oog moest houden en dat u alle informatie over deze man moest geven. U verklaarde bovendien ook dat u papieren had ondertekend maar dat u geen weet had wat op deze papieren stond omdat ze de documenten zo plooiden dat u de inhoud niet kon lezen (CGVS man p 12). Gezien u verklaarde dat u omwille van deze arrestatie uw land van herkomst hebt verlaten, gezien het gaat over essentiële elementen van uw vervolgingsvrees, ondermijnt deze manifeste tegenstrijdigheid de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven. Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet. Aldus kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. De kopie van uw binnenlands paspoort en het binnenlands paspoort van uw echtgenote, uw rijbewijs, de huwelijksakte, de geboorteakte van de kinderen, de regularisatiekaart van uw echtgenote bevatten enkel persoonsgegevens die niet ter discussie staan. Wat betreft de lijst van namen gepubliceerd op 17/02/2008 op Chechenpress die u voorlegt en waarbij ook uw naam staat, moet opgemerkt worden vooreerst dat u deze lijst hebt van het internet, dat u niet weet wie deze mensen zoekt, noch dat u weet hoe het komt dat u op deze lijst staat. Uit informatie van het Commissariaat-generaal, beschikbaar in het administratieve dossier, blijkt dat de authenticiteit van deze lijst niet kan worden nagegaan, noch het eventuele mogelijke gevaar dat de mensen op deze lijst zouden trotseren. Tevens moet vastgesteld worden dat de lijst niet afkomstig is van een onafhankelijke bron, gezien het ministerie van de Tsjetsjeense republiek Itchkerië een betrokken partij is. Verder kan nergens vastgesteld worden hoe actueel deze lijst is noch of deze lijst geüpdatet werd. Voorst moet ook vastgesteld worden dat de lijst die u voorlegt, geen verband houdt met uw asielrelaas, noch dat u enige band zelf kan maken. Wat betreft het attest van uw vrijlating uit de gevangenis moet geconcludeerd worden dat de bewijswaarde van dit document zeer gering is. Het is vreemd dat het document werd opgemaakt op 10 augustus 2004 en dat een terroristische aanslag beschrijft waaraan u zou hebben deelgenomen op 29 oktober 2004 (meer dan twee maanden na de opmaak van het document). Verder in het document plaatst men de aanslag op 9 oktober 2000. Bovendien wijzigt de schrijfwijze van de namen van personen in het document, met name de naam van E.(...), A.(...) en I.(...), E.(...). Tevens werd ook uw eigen naam verkeerd geschreven. Gezien deze onregelmatigheden, kan ook aan dit

document weinig bewijswaarde worden toegekend. Bovendien verwijst dit document naar een gevangenisstraf waarvan u verklaarde deze hebben uitgezeten in 2005, wat niet betwist wordt." Uw broer A.(...) tekende tegen deze weigeringbeslissing geen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Gezien het asielrelaas van uw broer ongeloofwaardig werd beoordeeld, wordt ook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnd. Bovendien ondermijnen bijkomende vaststellingen verder de geloofwaardigheid van uw asielverklaringen. Opgemerkt moet worden dat er incoherenties en tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen uw verklaringen, deze van uw echtgenote en deze van uw broer. U verklaarde dat u driemaal werd opgepakt en vastgehouden, tweemaal in de zomer van 2007 en de laatste maal op 20 of 21 oktober 2009 (CGVS man p. 7, 8, 9). Uw broer Aslan verklaarde echter tijdens zijn gehoor op 15 januari 2010 dat u op 5 februari 2009 voor een etmaal en op 17 oktober 2009 voor anderhalve dag werd opgepakt door politieagenten en dat hierbij naar zijn problemen werd verwezen (CGVS A.(...) 15/01/2010 p. 2, 3). U werd gewezen op de verklaringen van uw broer en u reageerde door te zeggen dat het niet kon, dat u niet weet wat hij had verteld en gehoord (CGVS man p.12). Deze uitleg is niet afdoende. Immers, uw broer verklaarde tijdens zijn gehoor voor het Commissariaat-generaal dat hij nog contact met u onderhield. (CGVS A.(...) p.3) In dit geval mag aangenomen worden dat jullie coherente verklaringen af zouden leggen met betrekking tot de belangrijke feiten in jullie asielrelaas. Hierbij kan nog opgemerkt worden dat uw echtgenote incoherente verklaringen aflegde tijdens haar gehoor bij het Commissariaat-generaal en bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) over de momenten waarop u werd opgepakt en meegenomen. Voor de DVZ had zij verklaard dat uw tweede arrestatie na jullie huwelijk gebeurde op 1 of 2 oktober 2008 en zij had daarbij uitdrukkelijk gesteld dat u in de periode van oktober 2008 tot november 2009 niet meer gearresteerd werd. (vragenlijst CGVS vrouw, pt. 3.5) Voor het Commissariaat-generaal verklaarde zij dan weer dat uw tweede arrestatie na jullie huwelijk plaatsvond op 20 of 21 oktober 2008, en verklaarde zij opnieuw dat u van oktober 2008 tot november 2009 niet meer werd opgepakt. (CGVS vrouw p. 6, 7) Even later verbeterde zij zich en stelde dat deze arrestatie in 2009 plaatsvond. Geconfronteerd met haar eerdere verklaringen bleef zij bij deze laatste versie van de feiten. Het is evenwel zeer opmerkelijk te noemen dat zij in eerste instantie (en zowel voor de DVZ als voor het Commissariaat-generaal) verklaarde dat u gedurende een periode van meer dan een jaar niet meer gearresteerd zou zijn. Betreffende de laatste arrestatie in oktober 2009 verklaarde u bovendien dat op het moment dat ze uw woning binnenvielen, u samen met uw vrouw in bed sliep. (CGVS man p.9) Uw vrouw verduidelijkte dat op het moment dat ze u arresteerden in 2009, jullie nog niet sliepen, maar in de slaapkamer TV aan het kijken waren. (CGVS vrouw p. 8) Uw echtgenote werd gewezen op uw verklaringen en bleef erbij dat jullie naar tv keken (CGVS vrouw p.11), hetgeen de tegenstrijdigheid niet verklaart. Verder verklaarde u over uw laatste aanhouding dat u werd ondervraagd over uw hulp aan de rebellen. Informatie over uw broer Aslan werd niet meer gevraagd omdat ze wisten dat hij weg was. (CGVS man p. 9) Uw vrouw daarentegen gaf aan dat u haar had verteld dat u werd ondervraagd over uw broer, wat uw broer deed en waar hij naartoe was vertrokken (CGVS vrouw p. 8). Geconfronteerd met uw verklaringen antwoordde zij dat ze familieleden met elkaar had horen spreken en dat alle problemen begonnen zijn door de problemen van uw broer. (CGVS vrouw p. 8-9) Haar uitleg is niet afdoende en weerlegt de vastgestelde tegenstrijdigheid niet, gezien uw vrouw expliciet aangaf dat u haar had verteld dat ze u ondervroegen over uw broer. Bovendien gaf ook uw broer A.(...) aan dat u tijdens uw arrestatie in oktober 2009 werd ondervraagd over hem (CGVS A.(...) 15/01/2010 p.3). Voorts verklaarde u dat u tijdens uw vasthouding in oktober 2009 werd geslagen en u verwondingen opliep. U gaf aan dat u blauwe plekken had op uw rug, maar dat u geen verwondingen, blauwe plekken had in uw gezicht. U vermeldde dat uw vrouw u had geholpen deze verwondingen te verzorgen omdat u uw lichaam niet aan uw moeder kon tonen (CGVS man p. 11). Uw echtgenote vermeldde dat u enkel onder in uw gezicht blauwe plekken had en nergens anders (CGVS vrouw p. 11). Uw vrouw werd met uw verklaringen geconfronteerd en zij antwoordde dat ze geen blauwe plekken op uw lichaam had gezien, wel aan uw oog (CGVS vrouw p. 11). Haar uitleg is niet afdoende. Het bevestigen van haar eigen verklaringen is geen weerlegging van de vastgestelde tegenstrijdigheid. Ten slotte zijn ook betreffende uw hulp aan rebellen uw verklaringen tegenstrijdig met de verklaringen van uw echtgenote. U gaf aan dat begin oktober 2009, 10 dagen voor u voor de laatste maal werd opgepakt en vastgehouden, 's avonds rebellen naar uw huis kwamen en aan u vroegen om eten voor hen te kopen, wat u ook deed. De volgende dag kwam de politie u 's morgens ondervragen over uw hulp aan deze rebellen. U vermeldde dat de politie u vroeg dezelfde dag naar het politiekantoor te komen om verklaringen af te leggen, wat u ook deed in gezelschap van de mullah (CGVS man p. 13). Uw echtgenote verklaarde echter dat rebellen/strijders de nacht voor u werd opgepakt in oktober 2009 eten kwamen vragen en dat u het eten voor hen kocht. De volgende dag werd u opgepakt en namen ze u mee. Uw vrouw gaf aan dat ze niet wist welke stappen u na de komst van de strijders nog had ondernomen (CGVS vrouw p. 9, 10). Uw vrouw werd gewezen op het verschil in tijdsverloop tussen het moment waarop de strijders kwamen en u ze hielp, en uw arrestatie nadien. Zij zei dat u de waarheid had verteld en dat zij zich altijd vergiste (CGVS vrouw p. 12). Dit kan niet beschouwd worden als een afdoende verklaring voor een dergelijke discrepantie in jullie verklaringen betreffende een belangrijk element in uw asielrelaas. De vastgestelde incoherenties en tegenstrijdigheden aangaande feiten die betrekking hebben op de kern van uw asielrelaas ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van jullie verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn

vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft. Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat u verklaarde dat u in 2007 werd opgepakt en meegenomen door de politie omwille van uw broer A.(...). Verder maakte u melding van uw hulp aan rebellen begin oktober 2009 en van uw arrestatie op 20 of 21 oktober 2009 door militairen (CGVS man p. 8, 9, 13). Uit uw verklaringen en uit de stempel in uw Russisch binnenlands paspoort blijkt dat u een internationaal paspoort hebt verkregen op 23 oktober 2009. U beweerde dat u het reispaspoort een maand voor uw vertrek had aangevraagd en het zelf was gaan afhalen (CGVS man p. 7). Het is het zeer opmerkelijk te noemen dat u zich wendt tot die autoriteiten die u vreest en u zich zelfs persoonlijk gaat aanbieden op de officiële paspoortdienst voor het bekomen van een internationaal paspoort waarbij u het risico loopt om problemen te krijgen. Dit zelfs nadat u meermaals werd gearresteerd en vastgehouden door deze autoriteiten. Deze handeling ondermijnt de ernst van uw beweerde vrees voor vervolging. Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet. Aldus kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De door u neergelegde documenten ter staving van jullie asielrelaas kunnen de hierboven gestelde conclusies niet wijzigen. Uw Russisch binnenlands paspoort en het Russisch intern paspoort van uw echtgenote, uw rijbewijs, jullie huwelijksakte, de geboorteaktes van de kinderen, de Poolse asieldocumenten bevatten persoonsgegevens en gegevens met betrekking tot jullie asielaanvraag in Polen, welke niet betwist worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier alsmede uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot M.B. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 66 057 van 1 september 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeksters echtgenoot M.B. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 52/2, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van “de algemene rechtsbeginselen van «Audi alteram partem», recht op verdediging en op tegenspraak”. Enerzijds, zo werpt verzoeker op, neemt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beslissing op basis van verslagen van zijn documentatiedienst waarvan de inhoud niet voordien aan hem bekendgemaakt werd. Verzoeker merkt op dat hij maar over dertig dagen beschikt, eigenlijk minder, zo voegt hij eraan toe, aangezien de verslagen niet te samen met de bestreden beslissing werden verzonden, om de verslagen te weerleggen. Vervolgens laat hij, verwijzend naar een arrest van de Raad van State van 30 oktober 2002, gelden dat “nu uw Raad niet over een onderzoeksbevoegdheid beschikt, dat het onderzoek enkel aan het CGVS overgelaten is, dat verzoeker 30 dagen heeft om een verzoekschrift in te dienen, dat de inachtneming van nieuwe elementen beperkt is en dat de procedure voor Uw Raad schriftelijk is, is het onverenigbaar met de aangehaalde beginselen in het middel dat het onderzoek door het CGVS op inquisitoriale wijze plaatsvindt en dat het resultaat van het onderzoek niet aan verzoekster meegedeeld wordt alvorens er een beslissing genomen wordt”. Verzoeker oppert dat in het strafrecht de onderzoeksmaatregelen, zoals de expertise, beslist worden door het Parket of de onderzoeksrechter zonder enige tegenspraak, doch van zodra de zaak ten gronde behandeld wordt, het beginsel van het

recht op tegenspraak wel geëerbiedigd is. "In tegenstelling", zo vervolgt hij, "heeft uw Raad geen onderzoeksbevoegdheid, het CGVS zijnde als enige bevoegd om onderzoek te vorderen zodanig dat, het onderzoek reeds aan dit stadium tegenspraak moet veroorloven". Indien dit niet geval is, worden volgens verzoeker de elementaire rechten van verdediging geschonden. Bijgevolg, zo oppert hij vervolgens, dient de bestreden beslissing vernietigd te worden en terug naar het Commissariaat-generaal te worden gestuurd voor een tegensprekelijk onderzoek. Met name, zo verduidelijkt hij, moet de inhoud van de verslagen en antwoorddocumenten aan hem worden overgemaakt zodanig dat hij de nodige tegenbewijzen en opmerkingen kan inbrengen. Verzoeker verwijst anderzijds naar en citeert uit hetgeen bepaald is in artikel 52/2, §2 van de vreemdelingenwet. Vervolgens stelt hij dat hij op 8 oktober 2010 een asielaanvraag in België indiende, op 8 november 2010 zijn dossier werd overgedragen aan het Commissariaat-generaal en hij op 25 mei 2011 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus ontving. Bijgevolg, zo vervolgt hij, "is verweerder buiten termijn (meer dan zes maanden) voor het nemen van de beslissing". Volgens verzoeker zou het in strijd zijn met de gelijkheids- en non-discriminatiebeginselen dat het niet eerbiedigen van de door de artikel 52/2, §2 van de vreemdelingenwet opgelegde termijn geen sanctie zou meebrengen, terwijl de schending van de "dertigdagentermijn" wel elke beroepsmogelijkheid aan de verzoekende partij ontnemt. Verzoeker ziet niet in waarom zulke termijn geïmposeerd wordt door de bestreden beslissing, terwijl hij niet geëerbiedigd wordt en vreest dat het onderzoek "in voorrang" eigenlijk verward werd met een 'oppervlakkig' onderzoek. Om die reden is hij van mening dat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden.

2.2. Een schending van artikel 52/2, §2 van de vreemdelingenwet kan in casu niet dienstig worden aangevoerd. Immers, zoals de bestreden beslissing zelf aangeeft, werd ter zake geen toepassing gemaakt van artikel 52/2, §2 van de vreemdelingenwet, zoals verzoeker verkeerdelijk voorhoudt, doch wel van artikel 52/2, §1 van de vreemdelingenwet.

2.3. Voor zover verzoeker een schending van het recht van verdediging aanvoert, merkt de Raad op dat de procedure voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een administratieve en geen jurisdictionele procedure is. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415 van; RvS 12 september 2001, nr. 98.827), zodat bij het nemen van de bestreden beslissing, die een bestuurlijk karakter heeft, geen verplichting bestaat tot het houden van een tegensprekelijk debat. Verzoeker kan bijgevolg niet dienstig voorhouden dat zijn rechten van verdediging geschonden werden. Er bestaat evenmin een algemeen rechtsbeginsel inzake de eerbiediging van de rechten van verdediging dat zou vereisen dat de commissaris-generaal de asielzoeker op voorhand confronteert met de informatie op grond waarvan hij voornemens is te beslissen. De stukken die de gebruikte informatie bevatten, bevinden zich in het administratief dossier en verzoeker kon hiervan kennisnemen, ofwel op grond van de mogelijkheden uit de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, ofwel in het kader van zijn inzage-recht in het kader van de huidige jurisdictionele procedure, zodat zijn rechten van verdediging onaangetaast zijn. De kennisname laat hem toe thans in beroep de door het Commissariaat-generaal aangewende informatie te bekritisieren en tegenbewijzen aan te brengen. De Raad stelt echter vast dat verzoeker nalaat dit te doen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.4. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en van de 'artikelen' 197, 198, 199 en 203 van de "Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status". Verzoeker stelt dat er ook sprake is van een manifeste appreciatiefout. Verzoeker merkt op dat krachtens de 'artikelen' 197, 198 en 199 van de Handbook on Procedures onjuiste verklaringen op zich geen voldoende reden zijn om de status te weigeren en dat de interviewer de verantwoordelijkheid heeft om deze verklaringen in het licht van de omstandigheden van elk dossier te interpreteren. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad van State en poneert dat het Commissariaat-generaal in casu een manifeste appreciatiefout begaat door telkens de meest nadelige interpretatie voor hem te weerhouden. Aangaande de situatie in Tsjetsjenië betoogt verzoeker dat verweerder erkent dat er in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voorkomen op het vlak van mensenrechtenschendingen, dat deze schendingen divers van aard zijn en een gericht karakter hebben. Volgens verzoeker laat de achtergrond van het individuele relaas toe het bestaan van een individuele vervolging als hoogstens geloofwaardig te laten blijken aangezien hij verbonden is aan de rebellenbeweging zodanig dat hij in principe het slachtoffer kan uitmaken van serieuze en gerichte mensenrechten-

schendingen. Betreffende de weigeringsbeslissing in hoofde van A. en de gevolgen ervan merkt verzoeker op dat verweerder deze weigeringsbeslissing aanhaalt nu hij volhardt omwille van hem problemen te kennen en dat verweerder de volledige beslissing herneemt om aan te tonen dat er geen geloof kan gehecht worden aan de vrees van A. en bijgevolg ook niet aan verzoekers vrees. In eerste instantie, zo merkt verzoeker vervolgens op, is het cruciaal te noteren dat hij het recht behoudt op een individueel onderzoek van zijn vrees nu elke asielaanvraag op zijn eigen merites moet beoordeeld worden. Het is trouwens, zo vervolgt hij, de bedoeling om aan te tonen dat de asielzoeker een persoonlijke en gegronde vrees koestert, en een beslissing die “per referentie” ten aanzien van een andere beslissing genomen wordt, kan dan ook niet als afdoende gemotiveerd beschouwd worden. Verzoeker stelt dat hij op geen enkel moment volhard heeft dat zijn asielaanvraag volledig gelinkt was aan die van A. Hij voegt hieraan toe dat hij verteld heeft dat hij onder andere omwille A. vervolgd werd, doch niet op zulke wijze dat de aanvragen tezamen onderzocht moesten worden. Volgens hem was dit op materieel vlak nochtans mogelijk geweest omdat beide dossiers gedurende verscheidene maanden aanhangig waren bij de verwerende partij. Anderzijds, zo stelt hij vervolgens, blijkt ook duidelijk uit zijn feitenrelaas dat hij niet exclusief omwille van A. vervolgd werd, maar ook omdat hij eind 2009 de rebellen bij hem thuis ontving, wat aanleiding gaf tot zijn recentste problemen. Verzoeker meent in die zin dat het gevaar dat hij loopt dus niet vergelijkbaar is met dat van zijn broer. Het feit dat zijn broer een negatieve beslissing kreeg, betekent nog niet dat hij op zijn beurt automatisch een negatieve beslissing moet krijgen, aldus verzoeker. Met betrekking tot de incoherenties en de tegenstrijdigheden wenst verzoeker in het algemeen op te merken dat het eerder de verwerende partij is die een tegenstrijdigheid schrijft door enerzijds te beweren dat de asielaanvraag van zijn broer als ongeloofwaardig wordt geacht en anderzijds nog verklaringen uit diens relaas te halen om er een weigeringsmotief uit te halen. Verzoeker stelt zich niet te moeten verantwoorden voor de eventuele foutieve verklaringen die zijn broer heeft afgelegd. Enerzijds, zo merkt verzoeker op, was zijn broer niet aanwezig op het moment van de arrestatie. Bovendien, zo vervolgt hij, “was de broer van verzoeker in 2009 reeds gevlucht en niet meer samen met zijn broer”. Volgens verzoeker is het inderdaad zo dat hij en zijn broer ondanks de afstand contact hielden. Dit contact had echter, zo voegt hij eraan toe, niet als enig doel de precieze details te vertellen zoals de verwerende partij ze zou willen horen. Verzoeker merkt ook op dat hij meermaals werd aangehouden en dat deze informatie reeds volledig en belangrijk op zich is. Aangaande de momenten waarop hij volgens zijn echtgenote werd meegenomen, werpt verzoeker op dat zijn echtgenote zichzelf op eigen initiatief verbeterd heeft en dat zij bij haar laatste versie bleef, die overeenkomt met de door hem vrijgegeven data. Omtrent hun bezigheid bij de inval in hun huis in oktober 2009 bevestigt verzoeker dat hij en zijn vrouw televisie aan het kijken waren, hijzelf niet geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid en hij zich wanneer hij er vandaag aan terugdenkt, aansluit bij de versie van zijn echtgenote. Wat de vraag betreft of hij tijdens zijn laatste aanhouding al dan niet ondervraagd is geweest over zijn broer, preciseert verzoeker dat bij zijn laatste aanhouding wel gesproken werd over zijn broer, maar dat dit geenszins de hoofdreden van zijn aanhouding was. Verzoeker voegt eraan toe dat de militairen weet hadden dat hij de broer van A. was en dat dit hen niet beviel, dat het op dat moment evenwel belangrijker was voor de Federalen om hem over de samenwerking met de rebellen te ondervragen. Verder stelt verzoeker dat uit het gehoorverslag, meer bepaald pagina twaalf, blijkt dat hij verklaard heeft dat hij zijn vrouw niets vertelde over zijn problemen en dat zijn vrouw niet aanwezig was bij zijn aanhouding. Aangaande de verwondingen die hij opliep bij zijn laatste arrestatie laat verzoeker gelden dat zijn vrouw hem moest verzorgen omdat hij “in slechte staat” was, hij overal op zijn lichaam verwondingen overhield, “zich perfect herinneren van de exacte plaatsen op zijn lichaam die verwond waren kunnen zouden ze niet meer met zekerheid aanduiden” en deze aanval reeds in 2009 plaatsvond. Betreffende de periode tussen de hulp aan de rebellen en de laatste arrestatie werpt verzoeker op dat hij kan bevestigen dat hij de rebellen ergens begin oktober bij hen thuis binnenliet, hij de hierop volgende dag de politie uitnodigde om verklaringen af te leggen, hij enkel 10 dagen later werkelijk gearresteerd en meegenomen werd, zijn vrouw de twee gebeurtenissen met de politie verwisselt, zij weet dat zij de dag volgend op het bezoek van de rebellen met de politie in contact kwam en zij bijgevolg reeds in de war was en de precieze dagen niet meer kon aanduiden. Met betrekking tot het afhalen van een paspoort bij de Russische autoriteiten één maand voor het vertrek oppert verzoeker dat hij tijdens zijn gehoor zelf de verklaring heeft gegeven voor het probleemloos bekomen van het paspoort, met name “met centen, alles was geregeld met centen” en dat de corruptie in Tsjetsjenië een werkelijkheid is geworden en de verwerende partij dit niet uit het oog mag verliezen. Verwijzend naar zijn rechtspraak, besluit verzoeker dat de Raad ook meermaals geoordeeld heeft dat het objectief risico primeerde op de soms onduidelijkere verklaringen over bepaalde aspecten van een relaas.

2.5. Betreffende de aangevoerde schending van een aantal paragrafen uit de proceduregids van UNHCR stelt de Raad vast dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het

vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), geen afdwingbare rechtsregels bevat. Verzoeker maakt bovendien met zijn beweringen niet aannemelijk dat de dossierbehandelaar geen rekening zou hebben gehouden met de aanbevelingen uit de proceduregids. Verzoeker wordt immers niet verweten geen bewijzen te hebben geleverd van zijn beweringen en de talrijke vastgestelde tegenstrijdigheden worden beoordeeld in het licht van het geheel van zijn verklaringen. Verzoekers kritiek mist bijgevolg elke grondslag.

2.6. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent, nu zij deze motivering zelf in haar middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.7. De bestreden beslissing, waarin wordt besloten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend en hem de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, is in de eerste plaats gebaseerd op de vaststelling dat de problemen van verzoeker verbonden zijn met die van zijn broer en de commissaris-generaal in hoofde van die broer tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus besloot omwille van de ongeloofwaardigheid van diens asielrelaas. Voorts werden er incoherenties en tegenstrijdigheden vastgesteld tussen verzoekers verklaringen, die van zijn echtgenote en die van zijn broer. Wat de recente aanhouding van verzoeker betreft, wordt opgemerkt dat verzoekers echtgenote tijdens haar gehoor bij het Commissariaat-generaal en bij de Dienst Vreemdelingenzaken incoherente verklaringen heeft afgelegd omtrent de momenten waarop zij en haar echtgenoot, thans verzoeker, werden opgepakt en meegenomen. Verder wordt gesteld dat het zeer opmerkelijk te noemen is dat verzoeker zich tot de autoriteiten wendde die hij vreest en zich zelfs persoonlijk ging aanbieden op de officiële paspoortdienst voor het bekomen van een internationaal reispaspoort waarbij hij het risico liep om problemen te krijgen. Deze handeling, zo luidt het, ondermijnt de ernst van zijn beweerde vrees voor vervolging. Tot slot wordt erop gewezen dat ofschoon Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de situatie er niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.8. De Raad merkt op dat verzoeker ten onrechte lijkt voor te houden dat de weigeringsbeslissing die het Commissariaat-generaal op 30 maart 2010 in hoofde van zijn broer, A. genaamd, heeft genomen, automatisch heeft geleid tot de beslissing die nadien in zijn hoofde werd genomen. Uit de bestreden beslissing blijkt immers zeer duidelijk dat deze niet enkel op die ene overweging gesteund is dat de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas wordt ondermijnd doordat hij verklaart problemen te kennen omwille van zijn broer A., in wiens hoofde op grond van ongeloofwaardigheid een weigeringsbeslissing werd genomen. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt voor te houden, werd zijn asielaanvraag wel degelijk op zijn eigen merites beoordeeld. Uit de bestreden beslissing, meer bepaald uit de erin opgenomen overwegingen uit de weigeringsbeslissing die te aanzien van zijn broer werd genomen, blijkt duidelijk dat ook diens asielaanvraag aan dergelijk diepgaand individueel onderzoek werd onderworpen. Van een gezamenlijk onderzoek van beide asielaanvragen, waarvan verzoeker thans gewag maakt, is te dezen dan ook geenszins sprake. Nu verzoekers asielaanvraag grotendeels gebaseerd is op dat van zijn broer A., hetgeen verzoeker overigens niet betwist, is het allerm minst onredelijk van de commissaris-generaal te verwijzen naar de beslissing die ten aanzien van zijn broer werd genomen en te oordelen dat gezien diens asielrelaas ongeloofwaardig werd beoordeeld/bevonden, ook de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas wordt ondermijnd. Door te verwijzen naar deze beslissing heeft de commissaris-generaal zijn plicht tot een individueel onderzoek van de asielaanvraag nageleefd (cf. RvS 9 juli 2002, nr. 109.006).

2.9. Verzoekers kritiek dat het de verwerende partij is "die eerder een tegenstrijdigheid schrijft door enerzijds te beweren dat de asielaanvraag van de broer van verzoeker als ongeloofwaardig geacht wordt en anderzijds nog verklaringen uit het relaas van A. te halen om er een weigeringsmotief uit af te

leiden" (Verzoekschrift, p. 6) kan niet worden gevolgd. Immers, het al dan niet geloofwaardig karakter van de verklaringen van zijn broer, heeft geen invloed op de mogelijkheid voor de commissaris-generaal om in het kader van het onderzoek naar de geloofwaardigheid de verklaringen met elkaar te vergelijken. Het is niet de commissaris-generaal die deze tegenstrijdigheden en onnauwkeurigheden tot stand brengt, maar de asielzoeker zelf. De commissaris-generaal stelt ze enkel vast (RvS 16 januari 2002, nr. 102.566).

2.10. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming. De Raad stelt samen met het Commissariaat-generaal vast dat verzoeker en zijn broer, A. genaamd, tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd omtrent het aantal keer dat verzoeker opgepakt en vastgehouden zou zijn geweest en de specifieke data van deze arrestaties. Immers, waar verzoeker op het Commissariaat-generaal aangaf driemaal te zijn opgepakt en vastgehouden, meer bepaald tweemaal in de zomer van 2007 en een laatste maal op 20 of 21 oktober 2009 (stuk 5, gehoorverslag verzoeker CGVS 23/03/2011, p. 8), verklaarde zijn broer dat hij twee keer werd gearresteerd en vastgehouden, met name een eerste keer op 5 februari 2009 en een tweede en laatste keer op 17 oktober 2009 (stuk 24, Landeninformatie, gehoorverslag M.A., p. 2-3). Verzoeker brengt hier thans tegen in dat hij zich niet moet verantwoorden voor de eventuele foutieve verklaringen die zijn broer heeft afgelegd, dat zijn broer niet aanwezig was en hij reeds in 2009 gevlucht was en dat er in de contacten met zijn broer niet over de details van de aanhouding werd gesproken. Verzoekers betoog overtuigt geenszins en verklaart noch rechtvaardigt de vaststelling dat zijn verklaringen en die van zijn broer dermate verschillend zijn wat het aantal en de specifieke data van zijn arrestaties betreft. Immers, gelet op het feit dat, zo geeft hij thans zelf aan, verzoeker contact bleef houden met zijn broer, kon van hen worden verwacht dat zij coherente verklaringen zouden afleggen omtrent de arrestaties van verzoeker, te meer nu zij de oorzaak vormden van verzoekers vlucht uit zijn land van herkomst en alzo de kern uitmaken van zijn asielrelaas. De frequentie van zijn arrestaties kan dan ook geenszins teruggebracht worden tot 'details', zoals verzoeker beweert. Overigens is van de 'afstand' waarvan verzoeker gewag maakt geen sprake meer. Verzoeker heeft immers zelf aangegeven dat ook zijn broer zich in België bevindt, waar hij omwille van de gezondheidsproblemen van zijn dochter zou zijn geregulariseerd (stuk 5, gehoorverslag verzoeker CGVS 23/03/2011, p. 3). Dit bijkomende gegeven betekent dat verzoeker de afstand niet kan inroepen als verschoning voor de tegenstrijdigheden en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vervolgingsproblemen.

2.11. Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker en zijn echtgenote op het Commissariaat-generaal tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd omtrent het tijdstip van verzoekers arrestatie in oktober 2009 en hun bezigheid op dat ogenblik. Verzoeker verklaarde dat men op 20 of op 21 oktober 2009 om middernacht of om één uur 's nachts hun woning binnenviel en dat hij en zijn echtgenote op dat ogenblik in bed lagen te slapen (stuk 5, gehoorverslag verzoeker CGVS 23/03/2011, p. 9). Zijn echtgenote daarentegen situeerde de inval in hun woning eind oktober 2009 omstreeks elf uur 's avonds en gaf aan dat zij toen nog niet slapen, maar in de slaapkamer tv aan het kijken waren (stuk 6, gehoorverslag verzoekers echtgenote CGVS 23/03/2011, p. 7-8). Toen de commissaris-generaal de echtgenoot van verzoeker confronteerde met zijn verklaring dat de arrestatie pas na middernacht zou hebben plaatsgevonden en dat zij toen al aan het slapen waren, bleef zijn echtgenote bij haar verklaring dat ze op de ogenblik van de inval tv aan het zien waren en opperde ze zich het uur niet meer te herinneren (stuk 6, gehoorverslag verzoekers echtgenote CGVS 23/03/2011, p. 11). Verzoeker werpt thans op dat, nu hij er terug over nadenkt, hij zich aansluit bij de versie van zijn echtgenote. Dit post factum- betoog doet echter niets af aan en rechtvaardigt geenszins de vaststelling dat de verklaringen die hij en zijn echtgenote op het Commissariaat-generaal hebben afgelegd omtrent het tijdstip van zijn arrestatie in oktober 2009 en hun bezigheid op dat ogenblik onderling tegenstrijdig zijn. De vaststelling dat verzoeker en zijn echtgenote voor de commissaris-generaal tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd omtrent elementen die betrekking hebben op zijn laatste arrestatie, nochtans een ingrijpend gebeuren gelet op hun beider verklaringen dat dit met geweld gepaard ging, zet de geloofwaardigheid van deze verklaringen op de helling.

2.12. Verzoeker preciseert thans, in een poging a posteriori zijn verklaringen bij te schaven, "dat bij zijn laatste aanhouding, er wel gesproken werd over zijn broer, maar dat dit geenszins de hoofdreden van zijn aanhouding" (Verzoekschrift, p. 7). De commissaris-generaal had immers vastgesteld dat zijn

verklaring tijdens zijn laatste aanhouding niet bevraagd te zijn geweest over zijn broer A. niet overeenstemt met en in strijd is met de verklaringen die laatstgenoemde alsook zijn echtgenote in dit verband hebben afgelegd. Hij voegt eraan toe dat de militairen weet hadden van het feit dat hij de broer was van A. en dit hen niet beviel, maar het op dat moment belangrijker was om hem over de samenwerking met de rebellen te bevragen. Verzoekers huidige uitleg druist, zo stelt de Raad vast, evenwel volledig in tegen hetgeen hij eerder dienaangaande op het Commissariaat-generaal verklaard heeft toen hem specifiek gevraagd werd of er bij zijn laatste aanhouding iets over zijn broer werd gevraagd. Hij beantwoordde deze vraag toen als volgt: “neen, toen niet meer; ze wisten dat hij vertrokken was” (stuk 5, gehoorverslag verzoeker CGVS 23/03/2011, p. 9). De vaststelling dat verzoeker, in een poging zijn versie van de feiten te laten overeenstemmen met die van zijn echtgenote en zijn broer, thans een andersluidende verklaring aflegt met betrekking tot de vraag of hij al dan niet tijdens zijn laatste aanhouding ondervraagd is geweest over zijn broer, doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

2.13. Door in zijn verzoekschrift opnieuw te stellen dat hij aan de aanval in 2009 over heel zijn lichaam verwondingen overhield, maar zich niet herinnert welke delen van zijn lichaam verwond waren, blijft de vaststelling van het Commissariaat-generaal gehandhaafd dat verzoekers verklaringen omtrent de verwondingen die hij opliep bij tijdens zijn vasthouding in oktober 2009 strijden met hetgeen zijn echtgenote hieromtrent heeft verklaard. Verzoekers echtgenote gaf op het Commissariaat-generaal immers aan dat verzoeker aan zijn vasthouding in oktober 2009 enkel blauwe plekken in zijn gezicht overhield, dit ter hoogte van zijn oog, en nergens anders (stuk 6, gehoorverslag verzoekers echtgenote CGVS 23/03/2011, p. 11). Wanneer de commissaris-generaal haar ermee confronteerde dat verzoeker had verklaard dat hij geen blauwe plekken in zijn gezicht had, doch wel op zijn rug en dat hij dit aan haar heeft laten zien, verklaarde ze dat hij dat niet aan haar heeft getoond, maar blijkbaar aan zijn moeder. Toen de commissaris-generaal haar erop wees dat verzoeker nochtans had aangegeven dat hij de blauwe plekken niet aan zijn moeder kon tonen en dat hij deze dan aan haar heeft getoond, bleef ze bij haar standpunt en antwoordde ze dat “op zijn lichaam zag ik geen blauwe plekken; moest hij het tonen, dan zou ik het zien” (Ibid., p. 11). De flagrante tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen en die van zijn echtgenote aangaande de verwondingen die verzoeker zou hebben opgelopen tijdens zijn vasthouding in oktober 2009, zetten de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas verder op de helling.

2.14. Betreffende de tegenstrijdigheid in de verklaringen van verzoeker en die van zijn echtgenote omtrent het tijdsverloop tussen de komst van de rebellen, verzoekers hulp aan hen en zijn arrestatie nadien, blijft verzoeker bij zijn eigen verklaringen. Hij oppert ook dat zijn echtgenote “de twee evenementen met de politie verwisselt, zij weet dat de volgende dag van het bezoek van de rebellen, haar echtgenoot met de politie in contact raakte; ze was bijgevolg reeds in de war en de preciese dagen kon ze niet meer aanduiden” (Verzoekschrift, p. 7). Verzoeker herhaalt hiermee in feite hetgeen zijn echtgenote hieromtrent op het Commissariaat-generaal heeft verklaard toen ze geconfronteerd werd met de boodschap dat haar verklaring op dit punt indruiste tegen hetgeen verzoeker eerder in dit verband had verklaard. Verzoekers echtgenote gaf toen aan dat haar echtgenoot de waarheid sprak en zij zich altijd vergist (stuk 6, gehoorverslag verzoekers echtgenote CGVS 23/03/2011, p. 12). De uitleg dat verzoekers echtgenote toen in de war was en zij zich vergiste, kan, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkte, niet als een afdoende verklaring worden beschouwd voor een dergelijke discrepantie tussen hun verklaringen betreffende een belangrijk element in hun asielrelaas. Deze discrepantie ondermijnt de geloofwaardigheid van verzoekers asielverklaringen voorts.

2.15. Uit het administratief dossier, meer bepaald uit het verslag van verzoekers gehoor op het Commissariaat-generaal en de stempel in zijn Russisch binnenlands paspoort, blijkt dat verzoeker op 23 oktober 2009 van de Tsjetsjeense autoriteiten een internationaal paspoort heeft verkregen. Verzoeker heeft, zo verklaarde hij op het Commissariaat-generaal, dit reispaspoort een maand voor zijn vertrek aangevraagd en is het zelf gaan afhalen (stuk 5, gehoorverslag verzoeker CGVS 23/03/2011, p. 7). Het is op zijn minst zeer opmerkelijk te noemen dat verzoeker zich persoonlijk op de officiële paspoortdienst aanbood. Door zich persoonlijk te wenden tot de autoriteiten, die hem reeds meermaals gearresteerd en vastgehouden hebben, liep verzoeker immers het risico om opnieuw problemen te krijgen. Verzoeker werpt thans op dat hij tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal zelf heeft aangegeven hoe hij probleemloos zijn internationaal paspoort heeft kunnen bekomen. Hij verwijst in dit verband naar zijn verklaring: “(...) centen betaald en geen problemen gehad; alles was geregeld met centen” (stuk 5, gehoorverslag verzoeker CGVS 23/03/2011, p. 7) en spreekt over de corruptie in Tsjetsjenië. Het louter herhalen van zijn verklaring alles geregeld te hebben met centen, is te vaag om te verhelderen hoe hij, die door de autoriteiten werd gevexeerd, er zonder

problemen in geslaagd is een internationaal reisdocument te bemachtigen. De verkrijging van dit document is immers niet verenigbaar met zijn beweerde vrees voor vervolging door de Tsjetsjeense autoriteiten. Van verzoeker mag dan ook een meer gedetailleerde beschrijving worden verwacht van de wijze waarop hij – eventueel via actieve openbare corruptie, die, zoals hijzelf aangeeft, een werkelijkheid is in Tsjetsjenië – aan een internationaal paspoort geraakte.

2.16. De Raad wenst tenslotte te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

2.17. Verzoeker vraagt in fine van zijn verzoekschrift op zeer algemene wijze om de toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut. Het is echter zijn taak om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft. De Raad stelt vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Voor zover hij zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, merkt de Raad op dat reeds werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit relaas. Bijgevolg kan verzoeker zich hierop niet baseren om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Voor zover verzoeker zich op de actuele situatie in Tsjetsjenië zou beroepen, ontwaart De Raad in het dossier geen elementen die een ander licht werpen op de beoordeling hiervan door de commissaris-generaal. Deze beoordeling is gestoeld op de objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 24, Landeninformatie, SRB Russische Federatie/Tsjetsjenië, Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië, 15/03/2010) en waarbij wordt gesteld dat er, hoewel Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, voor burgers geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.18. Er werd geen schending aangetoond van de ingeroepen bepalingen. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. Er werd geen manifeste beoordelingsfout aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter,

dhr. A. DE LUYCK,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

F. TAMBORIJN